

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ

Гж1 736/25
02.04.2026.године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Светлане Бранковић, председника већа, Душице Вуковић и Јасмине Цветковић, чланова већа, у парници тужиоца Предузећа за производњу, услуге, унутрашњу и спољну трговину АА ДОО ..., чији је пуномоћник Радмила Марушић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зорица Марковић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Чачку П1 - 175/23 од 18.12.2024. године, у седници већа одржаној дана, 02.04.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

1. ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца АА ДОО ... **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Чачку П1 - 175/23 од 18.12.2024. године у ставу 2. изреке.

2. ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му накнади трошкове жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Чачку П1-175/23 од 18.12.2024. године ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да на име неоснованог обogaћења исплати износ од 99.163,56 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 23.10.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев тужиоца према туженом и то на име тражене разлике законске затезне камате од досуђене у ставу првом изреке пресуде до тражене за период од 25.10.2013. године закључно са 22.10.2023. године. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 115.232,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против пресуде донете у првом степену, благовремено је изјавио жалбу тужилац, побијајући је у ставу другом изреке из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23) у делу који се побија наводима жалбе, Апелациони суд је утврдио да жалба није основана.

У првостепеном поступку који је претходио доношењу првостепене пресуде, у ставу другом изреке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда из тачке 12. наведене норме, на коју се жалбом тужиоца неосновано указује, зато што супротно наводима жалбе, пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, јер је изрека пресуде у наведеном делу јасна и разумљива, а образложење исте садржи разлоге о свим чињеницама битним за одлуку о тужбеном захтеву који су јасни и непротивречни.

Неосновано се жалбом истиче да је првостепена пресуда у ставу 2. изреке донета на основу чињеничног стања које је „углавном“ правилно утврђено, али да је на тако утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право у погледу почетка тока законске затезне камате.

Према утврђеном чињеничном стању, по тужби тужиоца ББ, овде туженог, против туженог АА ДОО ... овде тужиоца, пред Основним судом у Чачку вођен је поступак у предмету П1.166/11 ради поништаја решења о отказу уговора о раду, исплате разлике отпремнине и накнаде штете због невраћања на рад. Пресудом Основног суда у Чачку П1.166/11 од 23.09.2013. године, ставом 2. изреке (против ког дела изреке првостепене пресуде нису биле изјављене жалбе) обавезан је овде тужилац да овде туженом исплати разлику отпремнине у износу од 167.637,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.12.2010. године до коначне исплате. Дана 24.10.2013. године тужилац је овде туженом исплатио разлику отпремнине у износу од 167.637,00 динара. Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу ГЖ1 - 323/19 од 24.12.2019. године, донетом након више одлука Основног суда у Чачку, Апелационог суда у Крагујевцу и Врховног касационог суда у Београду, усвојен је тужбени захтев тужиоца, овде туженог, и поништено решење о отказу уговора о раду и обавезан тужени да тужиоцу исплати на име накнаде штете због немогућности враћања на рад износ од 5 зарада које би исти остварио да ради у износу од 157.480,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.12.2015. године до коначне исплате а одбио захтев за накнаду штете за износ од 314.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.12.2010. године до 10.12.2018. године, као и потраживање камате на досуђени износ од 157.480,00 динара почев од 06.12.2010. године, као дана престанка радног односа до 10.12.2018. године. Пресудом Врховног касационог суда Рев.1361/2020 од 21.04.2021. године одбијена је ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 323/19 од 24.12.2019. године. Тужилац од туженог потражује новчани износ од 99.163,56 динара по основу неоснованог обогаћења, са законском затезном каматом почев од 25.10.2013. године због исплаћене отпремнине за коју је отпао правни основ доношењем одлуке суда да је решење о престанку радног

односа туженог незаконито. Преосталим износом уплаћене отпремнине, преко траженог износа, компензацијом је измирена неисплаћена зарада туженом од дана заснивања до дана престанка радног односа.

Код оваквог чињеничног утврђења, правилно је по оцени Апелационог суда првостепени суд поступио, када је применом одредби материјалног права на које се у образложењу пресуде позвао, тужбени захтев тужиоца делимично усвојио и право на исплату законске затезне камате на износ од 99.163,56 динара, као износа дела исплаћене отпремнине, признао од 23.10.2023. године, као дана подношења тужбе а одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио законску затезну камату почев од 25.10.2013. године, као следећег дана од дана исплате отпремнине закључно са 22.10.2023. године и одлучио као у ставу 2. изреке пресуде.

За овакву своју одлуку првостепени суд је дао довољно јасне и основане разлоге, које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Оспоравајући правилност примене материјалног права, жалба тужиоца своди се на тврђење да је тужени несавестан стицалац јер је правноснажном пресудом поништено решење о престанку радног односа по основу вишка запослених те тужени нема право на отпремнину, отпремнину држи без правног основа те је дужан да плати законску затезну камату од дана стицања 24.10.2013. године до исплате.

По оцени Апелационог суда овакав жалбени навод није основан.

Наиме, одредбом члана 214. Закона о облигационим односима прописано је да када се враћа оно што је стечено без основа морају се вратити плодови и платити законска затезна камата и то ако је стицалац несавестан од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева.

Код у поступку несумњиво утврђених чињеница: да се у конкретном случају ради о исплати отпремнине коју је тужилац уплатио туженом због престанка радног односа применом одредбе члана 179. тачка 9. Закона о раду, и то део приликом престанка радног односа туженог а остатак по пресуди Основног суда у Чачку 7 П1-166/11 од 23.09.2013. године, да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-323/19 од 24.12.2019. године поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду овде туженом, чиме је отпао правни основ за исплату отпремнине, да је тужилац тужбу због неоснованог обогаћења, којом је од туженог тражио враћање отпремнине поднео 23.10.2023. године, од када је тужени, применом одредбе члана 214. ЗОО, постао несавестан, да тужилац није доказао да је тужени пре тога био несавестан, а на њему је био терет доказивања ове чињенице сходно одредби члана 231. ЗПП, то тужиоцу припада право на законску затезну камату од момента подношења тужбе- захтева за враћање отпремнине. Из наведених разлога право на исплату законске затезне камате на износ главног дуга, супротно наводу жалбе, доспева од дана подношења тужбе а не од дана стицања, како је то правилно закључио и првостепени суд због чега је правилном применом одредбе члана 214. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“

бр.29/78...57/89 и „Службени лист СРЈ“, бр.31/93) и одлучио као у ставу 2. изреке побијане пресуде.

Како жалбеним наводима није доведена у сумњу законитост и правилност побијане пресуде у ставу 2. изреке, Апелациони суд је на основу члана 390. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде у ставу 1.

Применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. ЗПП Апелациони суд је ставом 2. изреке ове одлуке одбио захтев тужиоца да му тужени накнади трошкове жалбеног поступка јер тужилац није успео у поступку по жалби.

**Председник већа-судија
Светлана Бранковић с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице**